

Un nostàlgic renaixement de les cendres de Superman

ISRAEL PUNZANO

Per fi coincideixen a les llibreries especialitzades els dos grans esdeveniments de l'any de la Marvel i la DC, *Civil War II* i *Renacimiento*, respectivament. Aquest últim ha sigut un gran èxit i ha provocat que des de l'estiu les sèries de DC acaparin als Estats Units els primers llocs de les llistes dels més venuts (el mes passat, al *top 10* de Diamond –una distribuïdora de referència– només s'hi va colar el número 5 de *Civil War*, mentre que els altres nou títols eren de la DC). Aquest especial, amb guió de l'escriptor estrella de la casa i alguns dels millors dibuixants del moment –entre els quals destaca Gary Frank–, és imprescindible per ubicar-se en el que ens espera a partir d'ara en la nova etapa de Wonder Woman i companyia en un món sense Superman. Això sí, tot i que és un punt de partida suposadament autònom, *Renacimiento* té múltiples connexions amb *crossovers* anteriors com *Flashpoint* i amb els últims números de *La Liga de la Justicia* i *Superman*. Però més enllà de l'impacte de l'última pàgina, s'ha de dir que *Renacimiento* és un còmic original: en el relat tenen més importància la nostàlgia i els sentiments que les típiques batalles entre superherois i dolents. Aquí el repte és descobrir qui els ha robat 10 anys de vida. En el fons, el que ha escrit Geoff Johns és una emotiva declaració d'amor als personatges de la DC i al seu llegat: un encert indiscutible. ♦♦

RENACIMIENTO
GEOFF JOHNS /
ETHAN VAN SCIVER /
GARY FRANK / IVAN
REIS / PHIL JIMENEZ
ECC / DC
80 PÀG. / 7,50 €

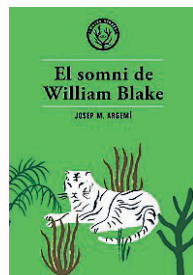
RUTH MARIGOT

Una invitació a somiar mons impossibles

JOAQUIM ARMENGOL

Si no recordo malament, el projecte editorial Males Herbes va néixer el 2010, primer en format revista, després publicant llibres d'un verd i d'una personalitat inconfusibles. El que m'agrada de les publicacions d'aquesta jove editorial és la seva voluntat d'obertura cap a la literatura fantàstica en un sentit ampli, donant veu a escriptors sovint arraconats pels displicents meandres editorials. Per això, hi escau com un quant el darrer llibre de narracions de Josep M. Argemí: *El somni de William Blake*.

Cal reconèixer el mèrit literari i enjogassat d'aquest recull de catorze relats, ja que alguns d'ells susciten

EL SOMNI
DE WILLIAM
BLAKE
JOSEP MARIA
ARGEMÍ
MALES HERBES
150 PÀG. / 15 €

un deliciós i sorprenent desconcert, de tal manera que el lector pot tenir la sensació de franquejar una certa nebulosa. Però lliscar per un imaginari tan ric i personal és una experiència franca, estimulante i renovadora. En llegir-lo es pot percebre que alguna cosa s'escapa, que és una literatura vaporosa que difumina els marges, però el que de veres difumina és la realitat. Vull dir que és un tipus d'escriptura que avantposa la imaginació per damunt de la tangibilitat. Per això, si en feu una relectura, dimensionareu el conjunt i l'enriqueireu substancialment.

Una paleta de colors riquíssima

Si el llibre fos un quadre en destacaria la riquíssima i fantasiosa coloració, molt variada, pròpia de la millor literatura. Colors que representen

un autèntic homenatge als noms propis que l'han feta gran; però sense oblidar-nos del seu pigment principal: l'oníric, el del somni i el somiar. Uns colors primaris mesclats per un traç fi, lleugerament irònic, que configura el marc daurat d'aquesta insòlita conjunció de relats. Per això, no és estrany trobar-hi personatges com Joan Perucho, ja vell i envoltat de la seva pròpia quimera literària; o un viatger que desitja anar a l'altre món empès per la imaginació, no és altre que William Blake; o un son que porta el polifacètic Athanasius Kircher fins a la Xina per mostrar-hi les llums de la Il·lustració i redimir-hi els homes errats; i també, en una mena de teatre ultraterrenal, hi figura un Jacint Verdguer pròfug, vist a través dels ulls delirants d'una nena de dotze anys; també hi apareix la santa i màrtir Caterina d'Alexandria o el vell poeta Walt Whitman...

Encara hi ha lloc per a un costumisme de tipus fantasiós: *Un conte cruel* ens presenta n'Aina Salom de Binissalem, una nina prodigiosa (bruixa o santa?) que predi el futur i fuig de casa seva per viure la marbé amb la comtessa de Peralada; o l'aravatament del profeta Joan a *Visions a Patmos*, que el porta directament fins al cel on visions espaiadores il·luminen el seu interior. D'altra banda, qui no se sent identificat amb el personatge d'*El tigre*? Un elogi a perdre el temps, a aquest deliciós vici de la intel·ligència, tot contemplant el globus i llegint; o bé *La història del món*, l'obra inabordable d'en Bartomeu Sol, un poema infinit que descriu l'odissea dels fets minúsculs, de les petites coses que avalen la llum de la qual s'alimenten les nostres vides. I encara la perversa història mefistofèlica d'un jove pianista català que s'esvaeix a *Fuga appassionata*, i molt més.

El somni de William Blake és una esplèndida mostra de l'estil literari i de la narrativa de Josep M. Argemí, tan plena de fantasia i magnífica, de la seva capacitat per crear un món propi i presentar-lo literàriament d'una forma coherent i rica, un món, el seu, que no deixa de ser un homenatge a la literatura, als escriptors i als espais literaris, ple de resonàncies clàssiques i de picades d'ullet als amants de la literatura. ♦♦

RAMONA PÉREZ

AMB ÈMFASI

'La setena funció del llenguatge' de Laurent Binet

Laurent Binet fa un peculiar ús de l'hemeroteca i de les biografies dels semiòlegs i filòsofs que tan bé coneix. Aquest és un text irreverent, erudit, divertit i molt documentat. Quan obrim el llibre, ens espanten perquè no sabem si n'estem al'altura intel·lectual, però aviat ens relaxem i ho desmitifiquem.

Tenim tots els elements de la novel·la políciaca. Protagonitza el relat un comissari per a qui immediatament sentim una gran simpatia, tot i que ens separen grans diferències. Aquest comissari ha de tenir unaju-

dant que l'introdueixi al món dels Mestres, un jove professor que també ens sedueix tot just el coneixem.

L'assumpte que els ocupa pren dimensions internacionals. Han de viatjar als EUA, han de moure's per Itàlia, sempre envoltats pels grups més selectes de la intel·lectualitat francesa dels anys 70 i 80, grans semiòlegs i filòsofs als quals no gosaríem acostar-nos si no ens hi portés Binet.

Els fets reals són els següents: al febrer de 1980, Roland Barthes pateix un accident de trànsit al qual no sobreviu. Barthes ve de dinar amb

François Mitterrand. A partir d'aquest moment comencem a entrar en una "intimitat" de la gran elit presentada amb dosis d'humor, erudició i sobretot irreverència. El professor que "tradueix" els termes cultes i que ens fa viure la semiologia gairebé com una actitud és del tot necessari per posar en situació el comissari i també el lector no especialista que es podria sentir aclaparat.

En els desplaçaments ens presenten Noam Chomsky i Umberto Eco. Vivim atemptats terroristes i quedem del tot impressionats quan ens

'LA SETENA
FUNCIO DEL
LLENGUATGE'
LAURENT BINET
TRADUCCIO DE
JOSEP ALEMANY
476 PÀG.
21 €

donen a conèixer una societat secreta, Logos Club, en què els membres fan combats orals de gran nivell i en què han participat els més importants intel·lectuals. El repte porta implícit el càstig físic; aquesta societat ha deixat mutilats grans il·lustres. L'autor barreja realitat històrica i narració brillant.

En el gènere negre tot hi està permès i moltes vegades serveix per denunciar allò que no es pot documentar com a fet històric o social. Es pot dir allò políticament incorrecte i Laurent Binet aprofita per donar a conèixer amb humor i erudició els grans personatges de la intel·lectualitat del seu país, homes i dones a qui els no iniciats mai no hauríem gosat aproximar-nos. Per tant, aquesta recomanació, sens dubte, ens porta a un bon moment. Tindrem a prop el comissari que ja hem fet nostre i el seu ajudant, a qui devem lliçons que agraïm. ♦♦